Сборник съдебна практика

РЕШЕНИЕ НА ОБЩИЯ СЪД (втори състав)

24 май 2016 година*

„Марка на Европейския съюз — Производство по възражение — Заявка за фигуративна марка на Европейския съюз „Supeco“ — По-ранна фигуративна марка на Европейския съюз „SUPER COR“ — Относително основание за отказ — Вероятност от объркване — Обхват на разглеждането, извършено от апелативния състав — Стоки и услуги, на които се основава възражението — Член 8, параграф 1, буква б) от Регламент (ЕО) № 207/2009 — Правило 15, параграф 2, буква е) от Регламент (ЕО) № 2868/95 — Съобщение № 2/12“

По дело T-126/15

El Corte Inglés, SA, установено в Мадрид (Испания), за което се явява J. L. Rivas Zurdo, адвокат,

жалбоподател,

срещу

Служба на Европейския съюз за интелектуална собственост (EUIPO), за която се явяват E. Scheffer и A. Folliard-Monguiral, в качеството на представители,

ответник,

като другата страна в производството пред апелативния състав на EUIPO, встъпила в производството пред Общия съд, е

Grup Supeco Maxor, SL, установено в Мадрид (Испания), за което се явява S. Martínez-Almeida y Alejos-Pita, адвокат,

с предмет жалба срещу решението на пети апелативен състав на EUIPO от 4 декември 2014 г. (преписка R 1112/2014-5) относно производство по възражение между El Corte Inglés, SA и Grup Supeco Maxor, SL,

ОБЩИЯТ СЪД (втори състав),

състоящ се от: E. Martins Ribeiro, председател, S. Gervasoni (докладчик) и L. Madise, съдии,

секретар: г-н E. Coulon,

предвид жалбата, подадена в секретариата на Общия съд на 18 март 2015 г.,

предвид писмения отговор на EUIPO, подаден в секретариата на Общия съд на 3 септември 2015 г.,

* Език на производството : френски.

предвид писмения отговор на встъпилата страна, подаден в секретариата на Общия съд на 21 септември 2015 г.,

като взе предвид, че в триседмичния срок, считано от връчването на съобщението за приключване на писмената фаза на производството, главните страни не са поискали да се насрочи съдебно заседание, и като реши на основание член 106, параграф 3 от Процедурния правилник на Общия съд да се произнесе, без да провежда устната фаза на производството,

постанови настоящото

Решение

Обстоятелства, предхождащи спора

1 На 30 април 2012 г. встъпилата страна, Grup Supeco Maxor, SL, подава в Службата на Европейския съюз за интелектуална собственост (EUIPO) заявка за регистрация на марка на Европейския съюз на основание на Регламент (ЕО) № 207/2009 на Съвета от 26 февруари 2009 година относно марката на Европейския съюз (ОВ L 78, стр. 1).

2 Марката, чиято регистрация се иска, е следният фигуративен знак:

3 Услугите, за които е поискана регистрацията, спадат по-конкретно към клас 35 по смисъла на ревизираната и изменена Ницска спогодба относно международната класификация на стоките и услугите за регистрация на марки от 15 юни 1957 г. и обхващат по-специално услугите за „организиране на търгове“ и услугите за „регрупиране за сметка на трети лица (с изключение на техния транспорт) на стоки […], позволяващо на потребителя да ги види, избере и закупи удобно в близък търговски център, включително в магазини, услуги по продажба на дребно на стоки“ (наричани по-нататък „услуги за продажба на дребно“).

4 На 16 август 2012 г. жалбоподателят, El Corte Inglés, SA, подава възражение срещу регистрацията на заявената марка за всички посочени в заявката услуги.

5 Възражението е било основано по-конкретно на следната фигуративна марка на Европейския съюз, заявена на 18 юни 2008 г. и регистрирана на 1 февруари 2012 г. под номер 6997407 за стоки и услуги, спадащи по-конкретно към клас 35:

6 В подкрепа на възражението е посочено основанието по член 8, параграф 1, буква б) от Регламент № 207/2009. В акта на възражението са посочени по-конкретно „Списък на стоките и услугите“ и „[възражение,] [о]сновано на една част от стоките и услугите“, последвани от следното изброяване на услугите, спадащи към клас 35: „реклама; управление на търговски сделки; търговска администрация; административна дейност“.

7 На 28 февруари 2014 г. отделът по споровете частично уважава възражението, като приема наличието на вероятност от объркване между заявената марка и по-ранната марка. По-конкретно той отказва регистрацията на заявената марка за всички оспорвани услуги, спадащи към клас 35. Основавайки се на Съобщение № 2/12 от 20 юни 2012 година относно използването на заглавията на класовете в списъците със стоки и услуги, за които се иска регистрация на марка на Общността. (ОВ СХВП 7/2012), отделът по споровете приема, че жалбоподателят е искал да покрие всички услуги, изброени в списъка по азбучен ред на конкретния клас от Ницката класификация. Така той прави сравнение между спадащите към клас 35 услуги, обхванати от заявената марка, с услугите, посочени във възражението, както и с услугите за „организиране на търгове“ и за „отдаване под наем на автомати за продажба“, включени в списъка по азбучен ред на услугите, съответстващи на клас 35, за да направи извод за тяхната идентичност или сходство.

8 На 24 април 2014 г. встъпилата страна подава жалба срещу решението на отдела по отмяна.

9 С решение от 4 декември 2014 г. (наричано по-нататък „обжалваното решение“) пети апелативен състав на EUIPO уважава частично жалбата, като отменя и изменя решението на отдела по споровете в частта му, в която последният е уважил възражението за услугите за „организиране на търгове“, както и за услугите за продажба на дребно.

10 Апелативният състав посочва в самото начало в точка 14 от обжалваното решение, че обхватът на възражението, подадено от жалбоподателя до отдела по споровете, се свежда до изрично изброените в него услуги. В това отношение той отбелязва, че услугите за „организиране на търгове“ не са посочени в този акт като услуги, включени в клас 35 и обхванати от по-ранната марка, и че освен това жалбоподателят не е потвърдил в хода на производството по възражение или в производството по жалбата, че неговото възражение се основава и на тези услуги. Напротив, според апелативния състав в становището си по жалбата жалбоподателят е потвърдил, че неговото възражение „било основано на една част от стоките и услугите“, обхванати от по-ранните марки, посочвайки по този начин изрично изброените във

възражението услуги. От това съставът прави извода, че възражението не било основано на услугите за „организиране на търгове“ и че не е необходимо да се определя дали по-ранната марка обхваща други услуги, които не се включват в буквалния смисъл на заглавията на класовете.

11 При това положение апелативният състав ограничава анализа на сходството на услугите, що се отнася до тези, обхванати от по-ранната марка, до услугите за „реклама; управление на търговски сделки; търговска администрация; административна дейност“. Той приема в това отношение, че тези услуги не са сходни нито с услугите за „организиране на търгове“, нито с услугите за продажба на дребно, визирани от заявената марка (т. 36—42 от обжалваното решение).

Искания на страните

12 Жалбоподателят моли Общия съд:

— да отмени обжалваното решение в частта, в която то отменя и изменя решението на отдела по споровете,

— да осъди EUIPO и встъпилата страна да заплатят съдебните разноски.

13 EUIPO моли Общия съд:

— да отхвърли жалбата,

— да осъди жалбоподателя да заплати съдебните разноски.

14 Встъпилата страна моли Общия съд:

— да отхвърли жалбата,

— да осъди жалбоподателя да заплати съдебните разноски.

От правна страна

15 Жалбоподателят изтъква по същество едно-единствено основание, изведено от нарушението на член 8, параграф 1, буква б) от Регламент № 207/2009.

16 Без да оспорва нито определянето на кръга на съответните потребители, нито преценката на сходството на разглежданите знаци от страна на апелативния състав, жалбоподателят упреква последния в това, че при сравняването на съответните услуги не е взел предвид някои услуги, които не са били споменати във възражението, но са обхванати от по-ранната марка, сред които услугите за „организиране на търгове“, и че така е стигнал до погрешния извод за липсата на сходство между обхванатите от по-ранната марка услуги, от една страна, и услугите за „организиране на търгове“, както и услугите за продажба на дребно, визирани от заявената марка, от друга страна.

17 В това отношение следва да се припомни, че във формуляра на възражението жалбоподателят е направил отметка в рубриката „основано на една част от стоките и услугите“, като след това е изброил там следните услуги: „реклама; управление на търговски сделки; търговска администрация; административна дейност“ (вж. т. 6 по-горе).

18 Освен това в изложението на основанията, свързани с неговото възражение, жалбоподателят не е направил никакво друго уточнение относно услугите, на които е основано посоченото възражение.

19 Така, както правилно подчертава встъпилата страна, за разлика от възражението, разглеждано в решение от 15 януари 2013 г., Lidl Stiftung/СХВП — Lactimilk (BELLRAM) (T-237/11, Сб., EU:T:2013:11), в акта за възражение по настоящото дело не се открива никакво противоречие, което може да породи съмнения относно услугите, стоящи в основата на възражението, тъй като жалбоподателят е изразил своето намерение да основе своето възражение само върху една част от стоките и услугите, обхванати от неговата марка, и същевременно е изброил една част от тези услуги, по-конкретно спадащите към клас 35, споменати в неговата заявка за регистрация.

20 Въпреки това жалбоподателят счита, че апелативният състав е направил погрешен извод от акта за възражение, че същия се отнася само за услугите за „реклама; управление на търговски сделки; търговска администрация; административна дейност“ и че той не може да се схваща като отнасящ се и до услугите за „организиране на търгове“. В това отношение жалбоподателят се основава на точка V от Съобщение № 2/12, по силата на която „[щ]о се отнася до заявките за марка [на Европейския съюз], подадени преди [21 юни 2012 г.] и които използват всички общи индикации, изброени в заглавието на конкретен клас [от Ницката класификация], [EUIPO] счита, че заявителят […] е искал да покрие всички стоки или услуги, изброени в списъка по азбучен ред в този клас в изданието, действащо към момента на подаването на заявката“. От факта, че по-ранната марка е била регистрирана преди 21 юни 2012 г. и използва общите индикации, изброени в заглавието на клас 35 от Ницката класификация, жалбоподателят прави извода, че неговото възражение е било основано и на услугите за „организиране на търгове“ и за „отдаване под наем на автомати за продажба“, изброени в списъка по азбучен ред за този клас.

21 Следва да се приеме, че макар от текста на точка V от Съобщение № 2/12 да следва, че защитените с марка стоки и услуги не се свеждат, за марките на Европейския съюз, регистрирани преди 21 юни 2012 г., до изрично изброените в заявката за марка, само от този текст не би могло да се изведе, че това широко тълкуване на засегнатите стоки и услуги се прилага и към възражение, основано на регистрирана преди 21 юни 2012 г. марка. Всъщност, както правилно подчертава EUIPO, съдържанието на този акт, както и производството по възражение са уредени в специални разпоредби. По силата на тези разпоредби, разглеждани с оглед на съдебната практика, посоченият акт трябва да указва ясно и точно стоките и услугите, на които се основава възражението.

22 Така от правило 15, параграф 2, буква e) от Регламент (ЕО) № 2868/95 на Комисията от 13 декември 1995 година за прилагане на Регламент (ЕО) № 40/94 на Съвета относно марката на Общността (ОВ L 303, стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 17, том 1, стр. 189), изменен по-конкретно с Регламент (ЕО) № 1041/2005 на Комисията от 29 юни 2005 г. (ОВ L 172, стр. 4; Специално издание на български език, 2007 г., глава 17, том 2, стр. 71), в повечето от неговите езикови редакции, различни от тези на френски език, следва, че актът на възражението трябва да съдържа стоките и услугите, на които се основава.

23 Наистина френският текст на правило 15, параграф 2, буква e) от Регламент № 2868/95 гласи, че „[l]’acte d’opposition doit comporter […] les produits et services à l’encontre desquels l’opposition est formée“ [„актът на възражението трябва да съдържа […] стоките и услугите, срещу които е направено възражението“].

24 При все това, както отбелязва EUIPO, текстът на френски език е един от малкото, съставени по този начин, тъй като по-голямата част от останалите езикови редакции на разглежданата разпоредба сочат стоките и услугите, на които се основава възражението. Всъщност в текста на английски език се споменават „the goods and services on which the opposition is based“, в текста на

немски език — „die Waren und Dienstleistungen, auf die sich der Widerspruch stützt“, в текста на италиански език — „i prodotti e i servizi sui quali si basa l’opposizione“ и в текста на испански език — „los productos y servicios en los que se basa la oposición“.

25 Съгласно постоянната съдебна практика обаче формулировката, използвана в текста на правна разпоредба на Съюза на един от езиците, не може да служи като единствена основа за тълкуването на разпоредбата или в това отношение да ѝ се отдава предимство пред текстовете на останалите езици. Подобен подход всъщност би бил несъвместим с изискването за еднакво прилагане на правото на Съюза. Ето защо в случай на несъответствия между текстовете на различните езици въпросната разпоредба трябва да се тълкува в зависимост от общата структура и целите на правната уредба, от които е част (вж. решение от 15 ноември 2012 г., Kurcums Metal, C-558/11, Сб., EU:C:2012:721, т. 48 и цитираната съдебна практика).

26 Що се отнася до общата структура на правилата, уреждащи производството по възражение, следва да се отбележи, подобно на EUIPO, от една страна, че всички посочвания в акта на възражението, наложени с разпоредбите на букви б)—д) и ж) от правило 15, параграф 2 от Регламент № 2868/95, които съпътстват изискваното с разпоредбата на буква е) от същото правило посочване, се отнасят до по-ранната марка, което е в полза на тълкуването, че тази последна разпоредба се позовава на стоките и на услугите, обхванати от посочената марка. От друга страна, правило 15, параграф 3, буква а) от посочения регламент, по силата на което актът на възражението „може“ да съдържа индикация на стоките и услугите, срещу които е насочено възражението, потвърждава, че позоваването в акта на възражението на стоките и услугите, обхванати от оспорваната марка, е само факултативно и не съвпада с правило 15, параграф 2, буква е) от този регламент, като в правило 15, параграф 3, буква а) от същия регламент дори се уточнява, че при липсата на такава индикация възражението се смята за насочено към всички стоки и услуги на заявката за марка на Европейския съюз, срещу която е възразено.

27 Що се отнася до целта на правилата, определящи съдържанието на възражението, следва да се отбележи, че Регламент № 2868/95 разграничава два вида посочвания в този акт: тези, чиято липса по силата на правило 17 от този регламент може да доведе до недопустимостта на този акт, предвидени по-конкретно в правило 15, параграф 2 от посочения регламент, и тези, предвидени в параграф 3 от същото правило, чиято липса може да се отрази само върху анализа на основателността на възражението. По-специално, както беше отбелязано в точка 26 по-горе, разпоредбата на буква а) от посочения параграф предвижда, че при липсата на индикация на стоките и услугите, срещу които е насочено възражението, същото се счита за насочено към всички стоки и услуги на заявката за марка, срещу която е възразено. Обратно, ако не съдържа посочването, изисквано с правило 15, параграф 2, буква е) от въпросния регламент, възражението се отхвърля като недопустимо по силата на правило 17, параграф 4 от същия регламент. При това положение едно и също условие не може да фигурира едновременно в параграф 2 и в параграф 3 на правило 15 от разглеждания регламент.

28 При тези обстоятелства пропускът да се посочат стоките и услугите, на които се основава възражението, във френския текст на правило 15, параграф 2, буква е) от Регламент № 2868/95, който явно се дължи на печатна грешка, не позволява тази разпоредба да се тълкува в смисъл, че не изисква във възражението да се посочат тези стоки и услуги.

29 Освен това следва да се припомни, че съгласно постоянната съдебна практика след решението от 19 юни 2012 г., Chartered Institute of Patent Attorneys (C-307/10, Сб., EU:C:2012:361, т. 49, 56 и 61, относно Директива 2008/95/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 22 октомври 2008 година за сближаване на законодателствата на държавите членки относно марките (ОВ L 299, стр. 25), последиците от която Съобщение № 2/12 е целяло именно да изведе, с оглед на спазване на изискванията за яснота и точност, позволяващи на компетентните органи и на икономическите оператори да определят обхвата на поисканата защита, заявителят на марка,

който използва всички общи индикации на заглавието на конкретен клас от Ницската класификация, за да идентифицира стоките или услугите, за които е поискана защитата на марката, трябва да уточни дали неговата заявка за регистрация обхваща всички стоки или услуги, изброени в списъка по азбучен ред на конкретния клас, или само някои от тези стоки или тези услуги. В случай че заявката се отнася само до някои от посочените стоки или услуги, заявителят е длъжен да уточни кои от спадащите към този клас стоки или услуги са визирани (вж. в този смисъл решения от 27 февруари 2014 г., Advance Magazine Publishers/EUIPO — López Cabré (VOGUE), T-229/12, EU:T:2014:95, т. 36 и от 29 април 2015 г., Chair Entertainment Group/СХВП — Libelle (SHADOW COMPLEX), T-717/13, EU:T:2015:242, т. 32, 34 и 37).

30 Подобни изисквания за яснота и точност трябва да се считат за наложени и на автора на възражението за посочването на стоките и услугите, на които същото се основава, с цел да позволи както на EUIPO да се произнесе по направеното възражение, така и на заявителя на марката, срещу която е възразено, да изтъкне своите доводи за защита (вж. в този смисъл решение от 12 февруари 2015 г., Klaes/СХВП — Klaes Kunststoffe (Klaes), T-453/13, EU:T:2015:98, т. 32). Така, по-специално когато, както е в случая, авторът на възражението сочи, че основава своето възражение върху една част от стоките и услугите, обхванати от марката, на която е притежател, той следва да укаже ясно и точно стоките и услугите, на които е основано неговото възражение.

31 От това следва, че противно на изтъкнатото от жалбоподателя, в конкретния случай точка V от Съобщение № 2/12 не би могла да се приложи, дори по аналогия, за да се направи въз основа на нея изводът, че освен за споменатите в него услуги възражението е основателно и за услугите за „организиране на търгове“ и за „отдаване под наем на автомати за продажба“.

32 С оглед на гореизложеното не би могло от апелативния състав да се изисква, когато разглежда възражението, да взема предвид стоки и услуги, които не са споменати във възражението. При това положение апелативният състав правилно е сравнил само споменатите във възражението услуги, на които то се основава, с оспорваните услуги, обхванати от заявената марка.

33 Тази преценка не се поставя под въпрос с твърдението на жалбоподателя, че в качеството на много известно предприятие за продажба на дребно на всички видове стоки на трети лица той имал призванието да покрие услугите за продажба на дребно.

34 Всъщност, както правилно подчертава EUIPO и без да е необходимо произнасяне по допустимостта на този довод, който освен това също се оспорва от EUIPO, призванието на притежателя на марка да осигури някои услуги и известността на този притежател като предоставящ тези услуги не означава, че притежаваната от него марка защитава непременно посочените услуги, нито a fortiori, че възраженията, които той може да прави, са корелативно основани на тези услуги.

35 Така от всичко гореизложено следва, че апелативният състав правилно е сравнил оспорваните услуги на заявената марка само с обхванатите от по-ранната марка услуги, споменати във възражението, поради което при пълната липса на доводи, оспорващи резултата от така направеното сравнение, единственото основание на жалбата трябва да се отхвърли по същество, без да е необходимо произнасяне по неговата допустимост, оспорвана от встъпилата страна.

36 Следователно настоящата жалба трябва да се отхвърли.

По съдебните разноски

37 Съгласно член 134, параграф 1 от Процедурния правилник на Общия съд загубилата делото страна се осъжда да заплати съдебните разноски, ако е направено такова искане. Тъй като жалбоподателят е загубил делото, той следва да бъде осъден да заплати съдебните разноски в съответствие с исканията на EUIPO и встъпилата страна.

По изложените съображения

ОБЩИЯТ СЪД (втори състав),

реши:

1) Отхвърля жалбата.

2) Осъжда El Corte Inglés, SA да заплати съдебните разноски.

Martins Ribeiro Gervasoni Madise

Обявено в открито съдебно заседание в Люксембург на 24 май 2016 година.

Подписи